

CONNECTION FICTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR CRIME / THRILLER / MYSTERY:
Virginia Lupulescu

Camilla Läckberg

Bocitoarea

Traducere din limba suedeză și note de
Alin-Daniel Dragomir

Editori:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:
Anda Brîndușă

Design și ilustrație copertă: Tudor-Gabriel Motroc

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriel Tudorie

Corectură:
Irina Botezatu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LÄCKBERG, CAMILLA

Bocitoarea / Camilla Läckberg ; trad. din lb. suedeză și note de Alin-Daniel Dragomir. - București : Editura Trei, 2026
ISBN 978-606-40-3161-7

I. Dragomir, Alin-Daniel (trad.)

821.111

Titlu original: Gråterskan
Autor: Camilla Läckberg

© 2025 Camilla Läckberg
First published by Forum, Sweden
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Copyright © Editura Trei, 2026
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-3161-7

Dedicată lui Bengt Nordin
Încrederea ta în mine mi-a dat aripi

Era surprinzător cât de multe lucruri îi treceau prin cap. Nu îndrăznea să deschidă ochii, nu voia să vadă. Puncte mici începuseră să danseze în fața ei, în întuneric, ca niște stele care se mișcau repede, repede.

Nu voia să moară. Voia să țipe, să se elibereze zgâriind, dar era ca și cum trupul ei refuza să o asculte. Gânduri ciudate îi veneau și plecau cu o viteză fulgerătoare. Gânduri iraționale. Că nu avea să mai apuce niciodată să-și cumpere o pereche nouă de încălțăminte Buffalo. Că nu avea să mai navigheze niciodată. Că nu avea să afle ce se va mai întâmpla în Beverly Hills. Gânduri mari îi veneau și plecau la fel de repede, amestecându-se cu cele mai mici. Nu avea să se căsătorească niciodată. Nu avea să aibă copii. Nu avea să simtă vreodată libertatea de a se muta în propriul ei apartament.

Întunericul o cuprindea din ce în ce mai mult. Gândurile deveneau din ce în ce mai rare. O ustura, ca atunci când plângea, dincolo de pleoapele închise, dar nu îi curgea nicio lacrimă. Încerca disperată să înțeleagă, să-și forțeze creierul să priceapă ce i se întâmpla. Dar nu putea. Nu mai avea aer. Mâinile au ascultat-o pentru câteva secunde și a încercat să scape de ce o trăgea tot mai adânc, în întuneric. Dar era imposibil. Iar corpul din nou nu o mai asculta.

Frânturi de lumină răzbăteau prin beznă. Ca un tunel care se deschidea. Nu voia să vadă lumina, voia să rămână în

întuneric. Întunericul era speranță și știa că, dacă mergea spre lumină, acea speranță nu avea să mai existe. Putea ieși din întuneric, dar nu și din lumină. Lumina avea să fie eternă.

Era ca și cum i se tăiau picioarele, deși era deja la pământ. Lumina îi pulsa în spatele pleoapelor și îi era din ce în ce mai greu să mai rămână aici. Iar când, în cele din urmă, s-a lăsat dusă și cuprinsă de galaxiile care se întindeau peste tot în jurul ei, a simțit cum inima i se sparge în mii de particule.

Sâmbătă

— Ești complet incompetent? Macroul e gătit prea mult, e uscat ca dracu'!

Un zgomot asurzitor din bucătărie i-a făcut pe oaspeții din restaurant să tresară.

— Sună de parcă ne uităm la un episod din *Hell's Kitchen*, a șoptit Erica Falck și s-a aplecat peste masă către soțul ei, Patrik. Aproape că urlă mai rău decât Gordon Ramsay!

— Mâncare și spectacol, a răspuns Patrik cu un zâmbet în colțul gurii și și-a întins curios gâtul ca să vadă mai bine în bucătărie.

— E seara deschiderii, nu-i de mirare că mai sunt mici hibe la început, a spus Erica. Dar dacă restul mâncării e la fel de bun ca asta, Gabriel poate să arunce câte oale vrea, din partea mea.

A luat încă o gură din primul fel adus la masă, scoici Saint Jacques gătite perfect, cu legume de sezon proaspete și un soi de spumă de homar care se înălța ca un nor deasupra preparatului.

— Doar să mai aducă și altceva, a mormăit Patrik. Asta nu mi-a ajuns nici pe o măsea. Dacă o țin tot așa, luăm o pizza în drum spre casă.

Erica și-a dat ochii peste cap.

— Doamne, nu se poate merge nicăieri cu tine!

S-a aplecat și l-a bătut ușor pe coapsă, apoi a ridicat paharul cu vin alb.

— Noroc! Pentru o seară de oameni mari! Fără copii. Prima de când s-a născut Nora. Nu-mi vine să cred că are deja șase săptămâni.

Au ciocnit și amândoi au sorbit cu plăcere din vin, apoi el s-a aplecat și a sărutat-o pe buze. În acel moment, s-au auzit alte înjurături și încă un zdrăngănit puternic din bucătărie, care i-a făcut pe amândoi să chicotească.

Erica a privit în jur. Era aproape imposibil să recunoști locul. Gröna Lid era una dintre cele mai vechi locații din Fjällbacka și, de-a lungul anilor, funcționase ca cinematograful, pensiune, sală de dans, restaurant și club de noapte. Fusesse până și sucursală bancară o perioadă. Acum devenise din nou restaurant, iar localul trecuse printr-o renovare completă înainte de a fi redeschis sub numele de Hav & Salt¹. Pereții erau vopsiți într-un verde-pal discret, mesele erau dintr-un lemn deschis la culoare, acoperite cu fețe de masă albe, perfect călcate, iar bucătăria strălucea, nou-nouță, cu ustensile din inox și aluminiu. Era deschisă, vizibilă direct din restaurant, forfotind de viață și mișcare, iar Erica privea fascinată eficiența mișcărilor personalului. Păreau aproape coregrafiante, atât de perfect coordonat era totul. Ușile duble cu geamuri în stil vechi erau larg deschise, iar căldura serii de august se îmbina cu răcoarea din interior.

— Sper doar să le meargă bine, a zis ea îngrijorată, răsfoind meniul de pe masă. Mâncarea e destul de sofisticată, le va fi mai greu în sezonul rece.

¹ În traducere, Mare și Sare.

— Auzi, Krösa-Maja¹, nu ziceai tu că e minunat cum Gabriel Rudberg deschide un restaurant aici?

— Ba da, mi se pare minunat! Doar sper că vor reuși să se mențină. E foarte frumos că au ales să facă deschiderea oficială chiar în ziua în care se împlinesc 30 de ani de la dispariția lui Sofie.

Privirea Ericăi s-a îndreptat spre fotografia înrămată, expusă pe unul dintre pereții lungi. Familia Rudberg la restaurantul lui Allan, pe care acesta îl deținea la acea vreme. El și fiul său, Gabriel, se aflau de-o parte a mesei, iar Yvonne și fiica ei, Sofie, de cealaltă. Părea făcută în perioada în care Sofie începuse ciclul gimnazial.

— E totul în regulă?

Mama vitregă a lui Gabriel, Yvonne Rudberg, stătea lângă masa lor și zâmbea larg în timp ce le așeza noi farfuri în față.

— Aici avem langustină cu piure de păstârnac și chip-suri crocante de alge, a spus Yvonne cu mândrie.

A tresărit când o nouă înjurătură s-a auzit din bucătărie. Un alt zâmbet, de data aceasta ușor stânjenit.

— Emoțiile zilei de deschidere, a zis ea în șoptă.

— E distractiv, a intervenit Patrik, luând o gură din langustină după ce privise cu suspiciune algele.

— N-am știut dacă ar fi potrivit sau deplasat să deschidem restaurantul tocmai în seara asta. Sau, mai bine zis, Gabriel și Allan au fost ezitanți, pe când eu... Eu am vrut s-o simt aici. Și de-asta m-am și băgat să servesc în seara asta. După, se vor descurca singuri.

¹ Personaj din cărțile pentru copii cu Emil și Ida, scrise de Astrid Lindgren. Aceasta este o bătrână extrem de superstițioasă, care povestește mereu întâmplări înfricoșătoare.

Erica și-a pus mâna peste a lui Yvonne.

— Știi, eu cred că e absolut perfect că ați deschis chiar în seara asta.

Yvonne a dat din cap și i-a atins ușor mâna. Apoi a aruncat o privire spre fotografia de pe perete, a dat drumul mâinii Ericăi și a mers mai departe, către următoarea masă din restaurantul aglomerat, zumzând de voci.

— Am văzut materialul de la *Nyhetsmorgon*¹ în dimineața asta, a zis Patrik, strângând cu furculița ultimul rest de piure și privind spre Erica. Sunt puțin surprins că n-ai scris niciodată despre dispariția lui Sofie.

Erica a ridicat din umeri.

— M-am gândit la asta, dar nu știu... Sofie era cu câțiva ani mai mare decât mine și o știam doar din vedere, însă tot mi se pare că îmi este prea apropiată.

— Dar despre Alexandra ai scris.

— Da, dar între mine și Alexandra rămăsese ceva neterminat. Era prietena mea. Cartea despre ea a fost felul meu de a căuta răspunsuri. Sofie făcea parte din gașca fetelor cool, mai mari. Era una dintre cele de neatins. Nu știi, ar părea că vânez senzaționalul, într-un fel.

— Ce dracu', te dai bucătar și nici măcar nu știi să pui sare cum trebuie?

Răsteala lui Gabriel a răsunat în toată sala, iar Patrik a zâmbit.

— Sunt eu nebun că mi se pare amuzant? Dar pe bune, porțiile trebuie să fie mai mari. O să mor de foame în ritmul ăsta. Și nici nu știu ce părere am despre a mânca alge de mare.

1 Emisiune matinală populară suedeză, difuzată pe postul TV4, un amestec de știri, interviuri și divertisment.

— Cred că o să supraviețuiești, a răspuns Erica sec.

A mai luat o gură de vin. A nu alăpta venea și cu avantaje.

Când au ajuns acasă, câteva ore mai târziu, toți copiii dormeau în paturile lor. Mama lui Patrik, Kristina, ațipise și ea liniștită, întinsă pe canapea. Erica s-a aplecat și a trezit-o cu bândețe.

— Am ajuns. Ți mulțumim enorm că ai stat cu copiii, a fost minunat să petrecem puțin timp doar noi doi!

Kristina s-a ridicat și a aranjat pernele de pe canapea, căscând.

— O, n-a fost deloc greu! Au fost niște îngerași. Chiar și gemenii. Iar cea mică e adorabilă!

Erica a simțit o înțepătură în piept. Își iubea fiica cea mică din prima clipă în care o văzuse, dar se temea mereu de felul în care oamenii o vor privi. Lumea nu era întotdeauna blândă cu cei diferiți.

— Da, e minunată, a zis și a îmbrățișat-o pe Kristina de rămas-bun.

Patrik era deja în bucătărie.

— Îmi fac un sendviș. Adică a fost super-bun totul, chiar și chestia aia cu alge. Dar încă mi-e foame și nici n-am luat pizza...

Erica și-a privit soțul în lumina frigiderului deschis. Apucase să-și dea jos pantalonii și stătea în șosete, chiloți și cămașă. Avea deja câteva fire de păr cărunț la tâmples și mai multe riduri de expresie în jurul ochilor.

Nu fusese niciodată mai chipeș.

— Te iubesc, a zis ea. Doamne, cât te iubesc!

Încă din copilărie fusese o persoană nocturnă, spre

disperarea părinților. Însă în anii petrecuți alături de Tage, acele ore târzii din nopți căpătaseră un cu totul alt înțeles. El adormea de obicei pe la ora 21:00, aproape întotdeauna în fotoliul în care își petrecea cea mai mare parte din timpul liber după muncă.

Ajunsesse să urască acel fotoliu. Din el, Tage avea vedere asupra întregului parter: livingul, bucătăria și mica zonă de luat masa. Și, odată cu ele, asupra ei. Iar ea nu știa niciodată când Tage avea să sară din fotoliu. Din cauza a ceva ce considera că ea făcuse. Sau că nu făcuse. Uneori se limita la o palmă. Dar de câteva ori fusese nevoită să meargă la spital.

Nu îi trădase niciodată. Din mai multe motive. De dragul copiilor. De rușine. Din pricina faptului că se căsătorise cu el, deși toți o rugaseră insistent să nu o facă. Pentru că știa că dacă îl denunța, avea să o omoare.

În ciuda a tot ce se întâmplase, lăsase fotoliul acolo. Timp de 30 de ani.

Copiii trecuseră deja să o întrebe de casă. Era surprinsă că așteptaseră atât de mult. La o lună de la căzătura în care își fracturase șoldul și realizase că nu se mai putea descurca singură. Atunci începuseră să survoleze în jurul ei ca niște vulturi. Bineînțeles, totul mascat în grijă. Voiau ca ea să se mute la căminul de bătrâni. Era tare frumos acolo, spuneau ei. Avea să aibă companie, să nu mai fie atât de singură, spuneau ei.

Ar fi trebuit să fie recunoscătoare că măcar nu-i propuseseră Åldersro¹. Ultima oprire înainte de cimitir, cum îi spunea Tage. Ce copiii nu înțelegeau era că ea

1 În traducere, „pacea vârstei”.

se descurcase fără ajutor în toți acești ani. Și că fusese singură în tot acest timp. Nu o speria singurătatea.

Se temuse de tatăl lor, nu de singurătate.

Cafeaua începuse să se răcească și s-a ridicat să-și pună o cană nouă. De obicei nu putea bea cafea seara, dar acum nu mai conta. Nu dormea oricum. Nu mai dormise de o lună. Doar momente scurte de ațipit, care se sfârșeau în coșmaruri din care se trezea cu o zvâcnire bruscă.

Crezuse că avea să fie liberă. În sfârșit liberă. Într-un final. În schimb, pereții închisorii ei se strânseseră tot mai mult. Acum spațiul era atât de îngust, încât abia mai putea respira. Nu înțelegea de ce o fractură la șold fusese factorul declanșator. Dar se pornise ceva ce nu mai putea opri.

Copiii aveau să obțină ce își doreau. N-ar fi trebuit să încerce să o convingă. Știa cât valora casa. Așezată chiar deasupra șirului de magazine pentru bărci, cu vedere spre întreaga intrare în port, avea să le aducă milioane. Maria și Mikael aveau fiecare o situație materială bună, dar văzuse cum li se luminau ochii la gândul vânzării.

Eșuase. Nu reușise să le dăruiască nimic din ea copiilor. Când se uita la ei, nu îl vedea decât pe Tage. Nu mai putea face nimic pentru ei acum. Bani nu aveau să îi facă fericiți. Nu așa funcționau ei.

La fel ca tatăl lor, erau mereu nemulțumiți, permanent ofenșați de tot ce nu primeau de la viață, dar credeau că li se cuvine. Ea fusese cea care îi crescuse, care avusese grijă de ei, care le pusese plasturi pe răni, care îi sărutase pe obraz când îi culca seara. Și totuși, din fotografiul lui, Tage reușise să-i facă ai lui. Structura lui genetică învinsese iubirea ei pentru copii.

Singurul lucru pe care mai putea să îl facă era să alunge coșmarurile, asumându-și adevărul. Avea să-i lipsească priveliștea de aici. Să vadă Valön¹ ridicându-se impunătoare dincolo de apele gri-albăstriei. Să vadă platforma de sărituri de pe Badholmen² conturându-se pe cerul serii. Dar măcar avea să fie, într-un final, în sfârșit liberă.

1 Insulă din arhipelagul Fjällbacka.

2 Mică peninsulă aflată chiar în centrul portului Fjällbacka.

Duminică
